

Arrest

nr. 114 265 van 22 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, X, X, X, X en X, die allen verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste en tweede verzoekende partij en hun advocaat V. NEERINCKX, die tevens derde, vierde, vijfde, zesde en zevende verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Novi Pazar en bent u Servisch staatsburger. U bent traditioneel gehuwd met B. C. (...) (O.V. 6.701.748) die zowel de Servische als de Kosovaarse

nationaliteit heeft. U stelde Servië verlaten te hebben na er sinds 2009 problemen gekend te hebben met een terroristische groepering van mujaheddin die wilde dat u zich bij hen aansloot. Zo werd u enkele keren op straat achtervolgd, bedreigd en geschopt en werden er stenen naar uw woning gegooid. Tevens kwamen de mujaheddin twee à drie keer naar uw woning. U was op die momenten nooit thuis. Uw partner liet u pas in België weten dat de mujaheddin u thuis zochten. Een vijftal maanden voor uw komst naar België in september/oktober 2010 werd uw dochter E. (...) door de mujaheddin ontvoerd. U werd hiervan thuis telefonisch op de hoogte gebracht. Er werd u geld gevraagd in ruil voor de vrijlating van uw dochter. U kon haar oppikken in een winkel als u betaalde. Uw partner was toen thuis en u bracht haar meteen op de hoogte van de ontvoering. U verwittigde tevens uw werkgever en hij gaf u 50 euro om uw dochter vrij te kopen. Hierop ging u naar de aangewezen winkel waar u uw dochter terugkreeg. U keerde met de wagen terug naar huis. U gaf uw problemen met de mujaheddin nooit aan bij de politie omdat volgens u het hoofd van de politie in Novi Pazar, M. Z. (...), tevens het hoofd is van de mujaheddin. Als gevolg van uw aanhoudende problemen verliet u samen met uw gezin op 28 september 2010 Novi Pazar en trok u naar België, waar u samen met uw partner op 8 oktober 2010 een eerste asielaanvraag indiende. Op 12 april 2011 werd in het kader van deze asielaanvraag door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u voor uw problemen geen afdoende bescherming van de Servische autoriteiten zou kunnen krijgen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal op 28 juni 2011. U keerde niet naar Servië terug. Intussen vernam u dat uw ouders T. I. (...) en T. S. (...) (O.V. 6.810.451) en hun kleinzoon T. R. (...) (O.V. 6.810.441) - uw neef die in 1999 werd verbrand - als gevolg van uw weigering u bij de mujaheddin aan te sluiten eveneens waren lastig gevallen door mujaheddin die naar u kwamen vragen, waardoor uw ouders en uw neef ook naar België reisden en er een asielaanvraag indienden. In het kader van hun asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal op 29 september 2011 een weigeringsbeslissing genomen. De Conseil du Contentieux des Etrangers hervormde op 20 december 2011 deze aanvankelijke weigeringsbeslissing. Aan uw ouders en uw neef werd hierbij de vluchtelingenstatus toegekend. Op 15 februari 2012 diende u een tweede asielaanvraag in, wederom met uw partner. Bij uw tweede asielaanvraag herhaalde u uw asielmotieven die u reeds bij uw eerste asielaanvraag uit de doeken deed. Op 29 mei 2012 nam het Commissariaat-generaal opnieuw een weigeringsbeslissing. Op 26 oktober 2012 werd deze weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd, waardoor uw tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd herbekeken.

U bent in het bezit van uw geboorteakte en uw rijbewijs. U legde in het kader van uw tweede asielaanvraag de volgende documenten neer: twee verklaringen opgesteld in het bureau van een Kosovaarse advocaat die u met de hulp van uw schoonbroer heeft verkregen, waarin er enerzijds verklaard wordt dat u niet kan terugkeren naar Novi Pazar als gevolg van uw problemen met mujaheddin en anderzijds gesteld wordt dat uw partner en jullie gezin evenmin kunnen terugkeren naar Mitrovica (Kosovo) gezien de woning van uw partner er geplunderd en afgebrand is. Jullie kunnen er als Roma niet veilig leven. Verder legde u drie attesten uitgereikt door het Commissariaat-generaal neer waaruit blijkt dat aan uw ouders T. I. (...) en T. S. (...) en aan uw neef T. R. (...) het vluchtelingenstatuut werd toegekend. Tot slot legde u een getuigenverklaring neer waaruit blijkt dat u en uw partner tussen 1999 en 2010 in Leposavic (Kosovo) verbleven (d.d. 18.4.2011).

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient gewezen te worden op meerdere frappante tegenstrijdigheden niet alleen in uw onderlinge verklaringen, maar ook tussen uw verklaringen en de verklaringen afgelegd door uw partner, waardoor niet het minste geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen met de mujaheddin. Vooreerst beweerde u dat nadat uw neef R. (...) in 1999 werd verbrand, u en uw familie gedurende tien jaar geen problemen kenden met de mujaheddin. Uw problemen met de mujaheddin begonnen pas in 2009 (CGVS d.d. 3.7.2013, p.12). Uw partner daarentegen beweerde dat jullie sinds 1999, nadat R. (...) verbrand werd, voortdurend problemen kenden met de mujaheddin (CGVS partner d.d. 3.7.2013, p.7).

Verder verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 juli 2013 dat de mujaheddin enkele keren naar uw woning in Novi Pazar zijn gekomen. Dit gebeurde steeds in uw afwezigheid. U bent nooit thuis geweest toen de mujaheddin langs kwamen. U kon deze feiten niet aanhalen tijdens uw eerste asielaanvraag aangezien uw partner u van deze bezoeken pas in België, net voor u uw tweede asielaanvraag indiende, op de hoogte bracht (CGVS dd. 3.7.2013, p.9). Uw partner

bracht echter een totaal ander verhaal te berde wat betreft de bezoeken van de mujaheddin bij u thuis. Vooreerst liet zij al tijdens haar eerste asielaanvraag weten dat u op de hoogte was van deze bezoeken (CGVS partner d.d. 15.12.2010, p.6). Geconfronteerd met uw toenmalige verklaring (CGVS d.d. 15.12.2010, p.5) dat de mujaheddin, met uitzondering van het gooien van stenen naar jullie woning, nooit bij u thuis zijn geweest, stelde uw partner dat u te bang zal geweest zijn om hierover verklaringen af te leggen. Uw partner gaf toen reeds aan dat u één keer aanwezig was tijdens dergelijk bezoek van de mujaheddin. U verstopte zich toen in een schuur (CGVS partner d.d. 15.12.2010, p.6). In het kader van haar tweede asielaanvraag herhaalde uw partner op 3 juli 2013 dat u bij één van de bezoeken van de mujaheddin wel thuis was. U verstopte zich toen in een klerkast in jullie woning (CGVS partner d.d. 3.7.2013, p.6). Geconfronteerd met haar eerdere verklaring dat u zich in een schuur had verstopt, ontkende uw partner dit ooit gezegd te hebben (CGVS partner d.d. 3.7.2013, p.7). Ook herhaalde uw partner tijdens haar gehoor op 3 juli 2013 dat u reeds in Servië op de hoogte was van de bezoeken van de mujaheddin. Uw partner legde uit dat ze u de dag van het bezoek van de mujaheddin al op de hoogte had gebracht en u toen uit veiligheidsoverwegingen vroeg haar weg te brengen (CGVS partner d.d. 3.7.2013, p.6).

Ook wat betreft de ontvoering van uw dochter E. (...) stroken uw laatste verklaringen d.d. 3 juli 2013 niet met uw voorgaande verklaringen, noch met de verklaringen van uw partner. U beweerde telefonisch op de hoogte gebracht te zijn van het feit dat uw dochter ontvoerd werd. Op het moment dat u werd opgebeld was u thuis en was ook uw partner thuis. Na het telefoongesprek met de ontvoerders vertelde u uw partner alles (o.a. door wie E. (...) was ontvoerd). U ging naar de aangewezen winkel waar u na betaling van het losgeld uw dochter meenam. Met de wagen keerden jullie naar huis terug (CGVS d.d. 3.7.2013, p.7-8). Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde dat u uw partner niet op de hoogte had gebracht van wie E. (...) had ontvoerd (CGVS d.d. 15.12.2010, p.5). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u toen onder druk stond en dat u zich er bewust van bent dat er veel fouten in het verslag zaten (CGVS dd. 3.7.2013, p.8). Er dient echter opgemerkt te worden dat in het toenmalig verzoekschrift tot een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van uw eerste asielaanvraag geen enkel gewag werd gemaakt van het feit dat u foutieve verklaringen zou hebben afgelegd op het Commissariaat-generaal. Uw partner schetste bovendien een totaal ander beeld van de ontvoering van uw dochter E. (...). Gevraagd hoe jullie op de hoogte werden gebracht van het feit dat E. (...) ontvoerd was, stelde uw partner dat u zelf getuige was van de ontvoering. U zag uw dochter ontvoerd worden (CGVS partner d.d. 3.7.2013, p.3). Volgens uw partner wist u dat u losgeld moest betalen omdat u vervolgens met de ontvoerders hebt gesproken. Gevraagd hoe dit 'gesproken met de ontvoerders' moest gezien worden, of u bijvoorbeeld zelf naar de ontvoerders bent gelopen en een gesprek had nadat u zag dat uw dochter was meegenomen, of dat dit op een andere manier moest gezien worden, bleef uw partner elk antwoord schuldig (CGVS partner d.d. 3.7.2013, p.3-4). Uw partner beweerde bovendien pas op de hoogte te zijn geraakt van de ontvoering nadat u E. (...) terug thuis had gebracht (CGVS partner d.d. 3.7.2013, p.4). Volgens uw partner pikte u uw dochter bovendien gewoon op straat terug op - u zou haar dit zo gezegd hebben - en bracht u haar te voet terug naar huis (CGVS partner d.d. 3.7.2013, p.4). Tot slot stelde uw partner dat u haar nooit verteld heeft door wie E. (...) werd ontvoerd (CGVS partner d.d. 3.7.2013, p.4). Opvallend is bovendien dat u verklaarde uw problemen nooit gemeld te hebben aan de politie (CGVS d.d. 3.7.2013, p.10), terwijl uw ouders stellen dat u dat wel heeft gedaan (CGVS vader d.d. 3.7.2013, p.8; CGVS moeder d.d. 3.7.2013, p.6).

Bovenstaande vaststellingen betreffen tegenstrijdigheden aangaande concrete gebeurtenissen waarvan verwacht kan worden dat, los van culturele achtergrond of verstandelijk of opleidingsniveau, alle betrokkenen steeds coherente en duidelijke verklaringen kunnen afleggen. Bijgevolg noopt het geheel aan bovenstaande vaststellingen ertoe geen enkel geloof te kunnen hechten aan de door u ingeroepen problemen.

Uw documenten zijn niet van die aard dat ze uw geloofwaardigheid kunnen herstellen. Uw geboorteakte en rijbewijs staven louter uw identiteit, die niet ter discussie staat. De getuigenverklaringen opgesteld in het bureau van uw advocaat vertonen een sterk gesolliciteerd karakter en ontberen bijgevolg de nodige objectieve bewijskracht. Bovendien moeten documenten, om bewijskrachtig te zijn, kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Het attest van de gemeente Leposavic betreft een getuigenverklaring waarin door twee burgers wordt verklaard dat u en uw partner tussen 1999 en 2010 (vaak) in Leposavic verbleven. Ook uit uw verklaringen blijkt dat u soms voor langere periodes in Kosovo verbleef, het land waarvan uw partner (naast de Servische) over de nationaliteit beschikt (CGVS d.d. 3.4.2012, p. 9-10). U heeft wat dit betreft overigens niet aannemelijk kunnen maken waarom u zich met uw gezin niet kon vestigen in Kosovo. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat de echtgeno(o)t(e) van een Kosovaars staatsburger ook in Kosovo verblijfsdocumenten kan verkrijgen. Zo blijkt uit de Kosovaarse Vreemdelingenwet en de Wet op het Staatsburgerschap dat, mits het ondernemen van de nodige administratieve stappen, de

echtgeno(o)t(e) van een Kosovaars staatsburger (evenals zijn/haar kinderen) in Kosovo een permanent verblijf toegekend kan krijgen na een huwelijk van drie jaar en bovendien genaturaliseerd kan worden na een huwelijk van drie jaar en een geldig verblijf van één jaar.

Wat betreft de attesten d.d. 23.1.2012 van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat aan uw ouders T. I. (...) en T. S. (...) en aan uw neef T. R. (...) het vluchtelingenstatuut werd toegekend, dient, aangezien zowel uit uw verklaringen (CGVS d.d. 3.7.2013, p.10-11) als uit de verklaringen van uw ouders en neef (CGVS vader d.d. 3.7.2013, p.5; CGVS moeder d.d. 3.7.2013, p.4 en p.6; CGVS neef d.d. 3.7.2013, p.8) duidelijk blijkt dat de problemen van uw ouders en neef het gevolg zijn van uw problemen met de mujaheddin, en rekening houdend met bovenstaande vaststelling dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen met de mujaheddin, opgemerkt te worden dat er bijgevolg ook geen enkel geloof meer kan gehecht worden aan de problemen van uw ouders en neef

. Aldus besloot het Commissariaat-generaal over te gaan tot de intrekking van hun vluchtelingenstatuut. Tot slot dient hier aan toegevoegd te worden dat ik ook inzake de asielaanvraag van uw partner B. C. (...) (O.V. 6.701.748), evenals inzake de asielaanvragen van uw kinderen T. E. (...), T. A. (...), T. S. (...), T. S. (...) en T. Se. (...) (O.V. 6.701.748), heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de partner van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven: *"Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u – in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS d.d. 3.4.2012, p.4-6) – wel degelijk, naast het Kosovaarse, ook over het Servische staatsburgerschap beschikt. Dit blijkt duidelijk uit uw Servisch nationaliteitsbewijs en de geboorteaktes van uw kinderen die u bij uw eerste asielaanvraag neerlegde, en waarin expliciet vermeld staat dat u in Novi Pazar, Servië gedomicilieerd bent en over de Servische nationaliteit beschikt. Bijgevolg dienen uw asielaanvraag en actuele vrees zowel ten opzichte van Servië als van Kosovo beoordeeld te worden. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u er ook in het kader van uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd bent om, noch ten aanzien van Kosovo, noch ten aanzien van Servië, een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."*

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de dochter van eerste verzoekende partij, zijnde derde verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van derde verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven: *"Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."*

De vierde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de zoon van eerste verzoekende partij, zijnde vierde verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar vierde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van vierde verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven: *"Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."*

De vijfde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de dochter van eerste verzoekende partij, zijnde vijfde verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar vijfde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader. Navolgende motivering betreffende de

persoonlijke toestand van vijfde verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven: *“Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”*

De zesde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de zoon van eerste verzoekende partij, zijnde zesde verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar zesde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van zesde verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven: *“Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”*

De zevende bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de zoon van eerste verzoekende partij, zijnde zevende verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar zevende verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van zevende verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven: *“Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 12 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 372 en 488 van het Burgerlijk Wetboek. In een tweede middel roepen verzoekende partijen de schending in van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 14 van het van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van het redelijkheidsbeginsel. Vervolgens halen verzoekende partijen in een derde en laatste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge van samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1.1. Verzoekende partijen geven aan dat derde, vierde, vijfde, zesde en zevende verzoekende partij minderjarig zijn en dat zij onder het ouderlijk gezag staan van eerste en tweede verzoekende partij. Zij wijzen er vervolgens op dat de persoonlijke staat van de vluchteling, overeenkomstig artikel 12 van het vluchtelingenverdrag, wordt beheerst door de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf. Aangezien zij in België gedomicilieerd zijn, wordt hun staat van persoon beheerst door het Belgisch recht. Hierna citeren verzoekende partijen de artikelen 372 en 488 van het Burgerlijk Wetboek en zij besluiten dat derde, vierde, vijfde, zesde en zevende verzoekende partij onbekwaam zijn om zelfstandig een asielaanvraag in te dienen op Belgisch grondgebied. Verzoekende partijen benadrukken bovendien dat derde, vierde, vijfde, zesde en zevende verzoekende partij nooit een asielaanvraag hebben ingediend. Het is voor verzoekende partijen dan ook een volstrekt enigma waarom zij een beslissing van de commissaris-generaal hebben ontvangen. De bestreden beslissingen, voor zover betekend aan derde, vierde, vijfde, zesde en zevende verzoekende partij, zijn dan ook zonder voorwerp, concluderen verzoekende partijen. Verzoekende partijen stellen dat derde verzoekende partij, die minderjarig is, op 3 april 2012 werd gehoord op het Commissariaat-generaal en dat dit gehoor is uitgedraaid op een werkelijke catastrofe. Verzoekende partijen vragen zich af wat de meerwaarde is van de ondervraging van een meisje van amper 11 jaar, dat zich bovendien in een bijzonder kwetsbare positie bevindt. Bovendien is de verplichte oproeping manifest in strijd met artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag dat in een recht voor kinderen voorziet om gehoord te worden, hetgeen het kind met andere woorden de principiële keuzevrijheid geeft om gehoord te worden. Vervolgens wijzen verzoekende partijen er nog op dat artikel 14, § 4 van het voormelde koninklijk besluit van 11 juli 2003 voorziet dat het hogere belang van het kind steeds een doorslaggevende overweging dient te zijn bij het onderzoek van de asielaanvraag en zij hameren erop dat het gehoor van een nauwelijks 11-jarig meisje volstrekt overbodig en zelfs traumatiserend was. De nietigheid van de beslissing zou een gepaste sanctionering zijn van deze ontoelaatbare praktijk, aldus verzoekende partijen.

2.2.1.2. De Raad wijst erop dat de derde, vierde, vijfde, zesde en zevende verzoekende partij geen belang hebben bij de vordering tegen de in hun hoofde genomen bestreden beslissingen daar het desbetreffend beroep voor hen geen voordeel kan ressorteren. Immers betreffen voormelde verzoekende partijen de minderjarige kinderen van eerste en tweede verzoekende partij. Minderjarige kinderen volgen steeds de verblijfstoestand van hun ouders en een beroep tegen de in hun hoofde genomen bestreden beslissingen kan derhalve aan hun verblijfsrecht niets wijzigen. Eerste en tweede verzoekende partij treden *in casu* dan ook op als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige voormelde kinderen.

Volledigheidshalve geeft de Raad aan dat de motieven van de bestreden beslissingen genomen in hoofde van eerste en tweede verzoekende partij niet gebaseerd zijn op de verklaringen van hun dochter.

Voormeld verweer is derhalve niet dienend.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen vinden de opmerkingen van verwerende partij met betrekking tot elementen die de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag verder zouden aantasten, allesbehalve pertinent. De door verwerende partij aangehaalde tegenstrijdigheden raken volgens hen niet de kern van de zaak zodat zij de algehele geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas niet kunnen aantasten. Bovendien kunnen de verschillen tussen de verklaringen van de verschillende familieleden worden verklaard vanuit hun zeer beperkte intelligentie en verstandelijke functies en de afwezigheid van enige scholing. Zij lichten in dit verband toe dat het voor hen onmogelijk is om een verhaal consequent en gestructureerd naar voor te brengen. Wegens volstrekt gebrek aan training kunnen zelfs hun herinneringen niet op ordentelijke wijze worden opgeslagen in hun geheugen. Dit bemoeilijkt in aanzienlijke mate het afleggen van coherente en consequente verklaringen, hetgeen de aanwezigheid van de vermeende tegenstrijdigheden kan verklaren.

Nopens de flagrante tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die eerste en tweede verzoekende partij hebben afgelegd over de problemen die zij al dan niet zouden hebben gehad tussen 1999 en 2009, opperen verzoekende partijen dat de verklaringen van eerste verzoekende partij dat de oorzaak van de problemen reeds dateert van 1999, doch dat er gedurende tien jaar geen problemen zijn geweest, wel degelijk stroken met de verklaringen die tweede verzoekende partij heeft afgelegd. Zij heeft immers slechts willen aangeven dat de "*historische oorzaak*" van hun asielaanvraag gelegen is in de problemen van 1999.

Betreft de vaststelling dat eerste verzoekende partij heeft verklaard dat zij haar problemen nooit heeft gemeld aan de politie, terwijl haar ouders hebben gesteld dat zij dat wel heeft gedaan, houden verzoekende partijen eveneens vol dat er *in casu* geen sprake is van tegenstrijdigheden. Verzoekende partijen leggen uit dat eerste verzoekende partij naar de politie is gegaan, maar dat die haar klacht niet heeft willen registreren. In die zin werd er geen "melding" gedaan bij de politie. De verklaringen die haar ouders hebben afgelegd zijn niet tegenstrijdig met voormelde verklaringen, aangezien zij enkel gewag hebben gemaakt van een poging van eerste verzoekende partij om klacht neer te leggen.

Tot slot halen verzoekende partijen, met betrekking tot de overige tegenstrijdigheden, aan dat zij zich wensen te scharen achter de versie van de feiten zoals weergegeven door eerste verzoekende partij. Zij benadrukken dat de verklaringen van tweede verzoekende partij een onjuiste weergave zijn van de

feiten. Dit is te wijten aan haar bijzonder lage ontwikkelingsgraad en uiterst beperkte verstandelijke vermogens.

2.2.3.2. Waar verzoekende partijen de mening zijn toegedaan dat de door verwerende partij aangehaalde tegenstrijdigheden niet de kern van hun relaas raken, zodat zij de algehele geloofwaardigheid van dit relaas niet kunnen aantasten, bemerkt de Raad dat aangaande tegenstrijdigheden betrekking hebben op de intensiteit en duur van hun problemen met de Mujahedin, de huisbezoeken van de Mujahedin, de ontvoering van hun dochter E. en het feit of zij nu al dan niet hulp hebben gezocht bij de politie voor deze problemen. Bovendien zijn de tegenstrijdigheden die verwerende partij in hun verklaringen heeft ontwaard dan ook nog eens van flagrante aard. Verzoekende partijen kunnen dan ook bezwaarlijk volhouden dat dergelijke vaststellingen niet pertinent zijn en dat deze geen impact zouden hebben op de geloofwaardigheid van het door hen voorgehouden vluchtrelaas.

Betreft het argument dat de tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan de beperkte intelligentie en het gebrek aan scholing van verzoekende partijen, is de Raad van oordeel dat het niet onredelijk is, zelfs rekening houdend met het lage intelligentie- en opleidingsniveau van verzoekende partijen, te verwachten dat zij op eenvoudige vragen in verband met de kernelementen van hun asielaanvraag een duidelijk en coherent antwoord zouden kunnen geven. Er mag bovendien worden aangenomen dat de gebeurtenissen die een vreemdeling ertoe hebben gebracht een asielaanvraag in te dienen dermate in het geheugen zijn gegrift dat deze bij machte moet zijn om, zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode, deze op een volledige, geloofwaardige en eenduidige manier weer te geven. Verzoekende partijen brengen geen objectieve bewijselementen bij waaruit blijkt dat zij dermate verstandelijk beperkt zouden zijn dat zij niet in staat zouden kunnen zijn om herinneringen op een ordentelijke wijze in hun geheugen op te slaan en dat het voor hen "onmogelijk" zou zijn om een verhaal consequent en gestructureerd naar voor te brengen. Verwerende partij kon dan ook met recht stellen dat van verzoekende partijen kan worden verwacht dat zij, los van hun culturele achtergrond en hun verstandelijk niveau of opleidingsniveau, toch wel coherente en duidelijke verklaringen zouden kunnen afleggen aangaande deze belangrijke gebeurtenissen.

Waar verzoekende partijen betreffende de zeer uitgesproken tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die eerste en tweede verzoekende partij hebben afgelegd over de problemen die zij al dan niet zouden hebben gehad tussen 1999 en 2009, aangeven dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid omdat tweede verzoekende partij slechts zou hebben willen aangeven dat de "historische oorzaak" van hun asielaanvraag gelegen is in de problemen van 1999, stelt de Raad vast dat dergelijke uitleg niet te rijmen valt met de niet mis te verstane verklaringen die tweede verzoekende partij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal: "*Die verbranding is van 1999. U zegt dat uw problemen begonnen in 2009. Tussen 1999 en 2009, hebben u, uw schoonouders of R. dan nog problemen gekend? Met wie Met de mujahedin? Zeker en vast. Als dat niet was waren we hier niet. In die tien jaar tijd, welke problemen heeft u nog gekend? Van de mudjahedin voortdurend. Na de ontvoering bleef ik bij ma. Maar dat is van 2009, ik wil weten van ervoor? Zeker, ze hadden constant problemen.*" (administratief dossier B. C., map tweede asielaanvraag, stuk 5, p. 7). Dat tweede verzoekende partij niet zou hebben bedoeld dat zij ondertussen, tijdens die tien jaar, ook voortdurend problemen zouden hebben gekend maar dat zij enkel zou hebben willen aangeven dat de "historische oorzaak" van hun asielaanvraag gelegen is in de problemen van 2009, kan helemaal niet worden afgeleid uit deze verklaringen. Aangaand argument, dat duidelijk kant noch wal raakt, is bijgevolg niet in staat om afbreuk te doen aan de tegenstrijdigheid in kwestie.

Inzake het argument dat eerste verzoekende partij en haar ouders elkaar niet hebben tegengesproken omdat eerste verzoekende partij zou hebben bedoeld dat haar klacht niet door de politie werd aanvaard/geregistreerd en haar ouders zouden hebben verteld dat zij slechts een poging heeft gedaan om hulp te zoeken bij de politie, merkt de Raad wederom op dat de door verzoekende partijen verschaftte uitleg helemaal niet strookt met hetgeen verklaard werd op het Commissariaat-generaal. Eerste verzoekende partij heeft immers uitdrukkelijk aangegeven dat zij haar problemen nooit heeft aangeklaagd bij de politie in Servië ("*Heeft u uw problemen ooit aan de politie aangegeven in Servië? Neen*", administratief dossier T. S., map tweede asielaanvraag, stuk 5, p. 10). Bovendien blijkt eveneens uit het in de bestreden beslissingen weergegeven feitenrelaas dat eerste verzoekende partij haar problemen nooit heeft aangegeven bij de politie omdat volgens haar het hoofd van de politie in Novi Pazar, M. Z., tevens het hoofd is van de Mujahedin. Het is in die optiek hoe dan ook niet ernstig om te beweren dat eerste verzoekende partij toch naar de politie zou zijn gegaan in een poging om een klacht neer te leggen. Aangaande tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind.

De Raad wijst er tenslotte op dat, wat de overige tegenstrijdigheden betreft, de verwijzing naar één versie van de verklaringen – *in casu* die van eerste verzoekende partij – niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken

2.2.4.1. Verzoekende partijen geven aan dat zij hun asielmotieven op omstandige en precieze wijze hebben toegelicht en dat van hen niet kan worden verwacht dat zij het onmogelijke bewijs leveren van deze incidenten. Zij kunnen immers geen stukken voorleggen die er niet zijn. Daarenboven hebben zij in het kader van hun tweede asielaanvraag stukken voorgelegd die de waarachtigheid van hun relaas ondersteunen en waarvan de waarachtigheid niet wordt betwist. Tot slot verwijzen verzoekende partijen nog naar en geven zij een passage weer uit een rapport getiteld: “*International Islamic Jihad: The first global terrorist movement in history*” teneinde aan te tonen dat Novi Pazar, de geboorte- en verblijfplaats van eerste verzoekende partij, een bolwerk is van de Mujahedin.

2.2.4.2. De Raad merkt in de eerste plaats op dat nergens uit de inhoud van de bestreden beslissingen blijkt dat van verzoekende partijen wordt verwacht dat zij het onmogelijke bewijs leveren van de door hen beweerde incidenten. Deze opmerking is dan ook niet relevant. Waar verzoekende partijen erop wijzen dat zij in het kader van hun tweede asielaanvraag stukken hebben neergelegd die de waarachtigheid van hun relaas ondersteunen, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissingen duidelijk wordt uiteengezet waarom deze documenten niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van hun asielrelaas te herstellen. Tot slot merkt de Raad op dat de verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie over Novi Pazar, niets verandert aan de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, aangezien aan de problemen die verzoekende partijen zouden hebben gekend met de Mujahedin geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.5.1. Verzoekende partijen halen aan dat hun Roma-etnie en hun afkomst uit Servië/Kosovo een wezenlijk onderdeel uitmaakt van hun asielaanvraag en zij wijzen erop dat het algemeen bekend is dat de Roma-bevolking het slachtoffer is van systematische discriminaties, zowel in Servië als in Kosovo. Echter staat er in de bestreden beslissingen niets te lezen over hun precaire positie als Roma in Servië/Kosovo, terwijl zij deze problemen wel hebben ingeroepen. Het dossier dient volgens verzoekende partijen dan ook te worden teruggezonden naar het Commissariaat-generaal, zodat bijkomend onderzoek kan plaatsvinden nopens hun huidige positie als Roma in Servië/Kosovo.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat zowel eerste als tweede verzoekende partij tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 april 2012 uitdrukkelijk hebben verklaard dat zij enkel naar België zijn gekomen omwille van de problemen met de Mujahedin (administratief dossier T. E. e.a., stuk 8, deel 1, p. 8 en deel 2, p. 6). De Raad wijst er in dit verband op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, echter mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Aangezien verzoekende partijen geenszins hebben aangegeven dat zij niet kunnen terugkeren naar Servië/Kosovo omdat zij daar omwille van hun Roma-origine het slachtoffer zouden kunnen worden van “*systematische discriminaties*”, kan verwerende partij dan ook niet worden verweten hier geen onderzoek naar te hebben verricht en hier geen rekening mee te hebben gehouden.

2.2.6. De Raad stelt vast dat uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat aan hun vluchtrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoekende partijen komen dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en evenmin voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Servië/Kosovo een

situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier T. E. e.a., stuk 8, administratief dossier B. C., map tweede asielaanvraag, respectievelijk stuk 10 en stuk 11, administratief dossier T. S., map tweede asielaanvraag, respectievelijk stuk 10 en 11) en dat eerste en tweede verzoekende partij tijdens de diverse gehoren op het Commissariaat-generaal de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.9. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT